

La primera pràctica

Albert Villaró

Han posat un clavicèmbal a la sala de plens. En comptes de decorar-lo a la manera dels instruments originals —sanefes vegetals, daurats, paisatges idíl·lics amb molins de vent i boscos de ribera a la part de dins de la tapa—, l’han pintat amb motius abstractes. Res d’estrident, però: taques de color, transicions suaus, geometries, punts de llum, estrelles. L’efecte final és, si més no, curiós. En veure’l, l’Hugo diu que és un bon instrument, amb un tacte precís i un so brillant i equilibrat. Ja en voldria tenir a casa un com aquest. Sap el que té entre mans: ha agafat la partitura de la cançó de Purcell, que diu que no coneixia, i de seguida n’ha tret l’entrellat. Al Roger li ha costat una mica més: el baix té un parell de passatges de corxeres que impliquen, a més, un canvi de corda. Però si l’estudia bé a casa no tindrà problema.

Passen vint minuts de les deu. Encara no ha vingut ningú. No els amoïna que el cantant faci tard, perquè mentrestant aprofiten per anar treballant l’acompanyament, que de frase en frase va prenent forma. Cap a dos quarts s’obre la porta amb un grinyol. És la Caroline, que ha pujat corrents les escales, esbufega i es disculpa amb un filet de veu.

(p. 110-111)